

FŐVÁROSI ÍTÉLŐTÁBLA
3.Kf.27.600/2008/7. szám

MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Varga István ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt **Egészségbiztosítási Felügyelet** (1132 Budapest, Váci út 30.) alperes ellen felügyeleti ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. június 17. napján kelt 2.K.30.987/2008/3. számú ítélete ellen a felperes 5. sorszám alatt bejelentett és 7. sorszám alatt indokolt fellebbezésére meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak - az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására - 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2007. március 4-én otthonában felnőtt háziorvosi ügyeleti ellátás keretében látott el egy beteget, akinél szélütést diagnosztizált és őt belgyógyászati ambulanciára utalta. 2007. június 9-én egy beteg felkereste a felperesi központi

ügyeletet magas láz és köhögés tünetekkel, 2007. június 10-én pedig a felperes otthonában nyújtott ügyeleti ellátást egy magas vérnyomásban szenvedő betegnek, aki szédülésre, fejfájásra panaszkodott. A felperes mindkét beteget ellátta és háziorvosi kontrollt javasolt. Az ügyeleti ellátás keretében mindhárom betegnél 1.000 forint vizitdíjat számított fel.

A panaszbejelentés nyomán eljáró alperes 1732-7/HAT/JHF/2007. számú határozatával a felperest 50.000 forint bírsággal sújtotta. Indokai szerint két beteg esetében az ügyeleti ellátás igénybevételét a sürgős szükség körébe tartozó meghatározott egészségügyi szolgáltatás körét szabályozó 52/2006.(XII.28.) EüM rendeletben (a továbbiakban: EüM rendelet) meghatározott sürgős állapot nem, de az egészségügyről szóló 1997. CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 3. §-ának i) pontjában meghatározott sürgős szükség indokolta, ezért 300 forint vizitdíj megfizetésére lettek volna kötelesek. A harmadik betegnél az ügyeleti ellátás igénybevételét az EüM rendeletben meghatározott és a melléklet 9. pontjában írt sürgős állapot, a szélütés indokolta, amely esetben nem kell vizitdíjat fizetni.

A felperes keresetében az alperes határozatának hatályon kívül helyezését és a bírság megfizetése alóli mentesítését kérte. Azzal érvelt, hogy a határozat téves jogértelmezésen alapul, miután a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény (a továbbiakban: Ebtv.) 18/A. § (6) bekezdésének f) pontja értelmében akkor nem kell vizitdíjat fizetni, ha az Eütv. 3. §-ának i) pontja szerinti sürgős szükség esetén nyújtott külön jogszabály szerinti ellátást vesz igénybe a biztosított. A külön jogszabály az EüM rendelet. Mindez nem jelenti azt, hogy kétféle sürgős szükség létezne. Az Eütv. a „sürgős szükség” általános fogalmát adja meg, az EüM rendelet a sürgős szükség esetén nyújtott ellátásokat az Ebtv. 18/A. § (6) bekezdése számára, a kettőből lesz egy egész, az Ebtv. 18/A. § (6) bekezdésének f) pontja szerinti ellátás. Álláspontja szerint az ügyeleti ellátás során két eset fordulhat elő, ha az ellátás alapja a sürgős szükség volt, (az EüM rendelet szerinti ellátás) nem kell vizitdíjat fizetni, ha annak igénybevételét nem az Eütv. 3. § i) pontja szerinti sürgős szükség indokolta, 1.000 forintot kell fizetni. A 300 forint vizitdíj fizetésének még abban az esetben is, ha a kétfajta sürgős szükség definíció elfogadható, nincs jogszabályi alapja ügyeleti ellátás esetén.

Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a felperes keresetét, az alperes javára perköltség, az állam javára kereseti illeték megfizetésére kötelezte. Az Ebtv. 18/A. § (6) bekezdésének f) pontja és (8) bekezdésének b) pontja nyelvtani értelmezésével - figyelembe véve az Ebtv. végrehajtásáról szóló 217/1997.(XII.1.) Korm. rendelet 5/C. § (5) bekezdését is - megállapította, hogy az Eütv. 3. § i) pontja és az EüM rendelet szerinti sürgős szükség fogalma egymással nem feltétlenül azonosítható. Kifejtette, hogy az ügyelet általánosan nem önálló ellátási forma, hanem a betegellátásnak az egyes ellátási formákhoz tartozó eszköze, ezért a háziorvosi ellátáshoz kapcsolódó ügyeleti ellátás is háziorvosi ellátásnak minősül és ekként az általános vizitdíj fizetési kötelezettség alá esik.

A felek között nem volt vitás, hogy a három betegből kettő diagnózisa megfelelt az Eütv. 3. § i) pont szerinti fogalomnak, míg a 2007. március 4-én ellátott harmadik beteg diagnózisa megfelelt az EüM rendelet melléklet 9. pontjának, ezért az alperes

által alkalmazott jogi minősítés a diagnosztizált betegséggel adekvát volt. Megjegyezte, hogy ez utóbbi betegnél a felperes eljárása azért is jogszabálysértő volt, mert az ügyeletes orvos által megállapított diagnózis miatt vizitdíj egyáltalán nem lett volna felszámítható.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt a keresetlevelében rögzített indokolás alapján fellebbezéssel az ítélet megváltoztatása és kereseti kérelmének megfelelő döntés meghozatala, valamint az alperes perköltség megfizetésére kötelezése iránt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében határozatában kifejtett érvelése változatlan fenntartásával az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállásra irányadó jogszabályok teljes körű ismertetésével és helyes értelmezésével fejtette ki jogi álláspontját a vizitdíj felszámításának jogszerűségéről, amelyet mind a jogkérdés minősítése, mind annak indokait illetően a Fővárosi Ítéltábla is oszt.

A fellebbezés kapcsán elsődlegesen azt emeli ki, hogy a felperes keresetében kifejtettekkel ellentétben - mint arra az alperes ellenkérelmében helyesen utalt - az Ebtv. kétféleképpen használja a sürgős szükség fogalmát. Egyes helyeken (pl. 18/A. § (8) bekezdésének b) pontja) csak az Eütv. 3. §-ának i) pontja szerinti sürgős szükségéről beszél, míg máshol (pl. Ebtv. 18/A. § 6. § (f) pont) az Eütv. 3. § i) pontja megjelölésén túl hivatkozik a sürgős szükség esetén nyújtott külön jogszabály szerinti ellátásokra. Ez a külön jogszabály az EüM rendelet. A jogalkotó kétféle szóhasználatából a másodfokú bíróság is az elsőfokú bíróságnak az alperessel azonos jogértelmezését fogadta el, vagyis azt, hogy létezik egy sürgős szükség fogalom az Eütv. szerint, és létezik egy ennél szűkebb fogalom, amely a sürgős szükség fogalomkörébe tartozó eseteket arra a harmincegy állapotra és betegségre szűkíti le, amelyet az EüM rendelet melléklete tartalmaz.

Az alperes határozata jogszerűségének vizsgálatát a fizetendő vizitdíj összegének megállapítása szempontjából az Ebtv. alapján kellett elvégezni. A 18/A. § (9) bekezdése értelmében az (1) bekezdés alapján fizetendő vizitdíj összege - a (10) és (11) bekezdésben foglalt kivételekkel - 300 forint. Nem kell vizitdíjat fizetni a 18/A. § (6) bekezdésének f) pontja értelmében az Eütv. 3. §-ának i) pontja szerinti sürgős szükség esetén nyújtott külön jogszabály szerinti ellátásokért, amely alatt az EüM rendeletet kell érteni. Az nem volt vitás, hogy a három beteg közül csak a 2007. március 4-én ellátott beteg diagnózisa tartozott a rendelet mellékletében felsorolt harmincegy pont hatálya - nevezetesen annak 9. pontja - alá, így az ő orvosi ellátása után nem kellett volna vizitdíjat fizetni. A 2007. június 9-én és 10-én ellátott betegek esete nem tartozott az EüM rendelet hatálya alá, tehát az ő esetükben az orvosi ellátás igénybevétele nem lehetett vizitdíj mentes. Az Ebtv. 18/A. § (8) bekezdésének b) pontja szerint emelt összegű vizitdíj ellenében jogosult a biztosított az ügyeleti ellátásra, amennyiben annak igénybe vételét nem indokolja az Eütv. 3. §-

ának i) pontja szerinti sürgős szükség. Az alperes határozatának indokolása szerint e két betegnél az Eütv. szerinti sürgős szükség definíciója helyes volt - ennek orvos-szakmai indokát a felperes keresetében nem vitatta, erre vonatkozó kereseti előadás hiányában az orvos-szakmai kérdések vizsgálatának szükségessége az elsőfokú eljárásban fel sem merült - amiből az következik, hogy az ellátás nem volt mentes a vizitdíj fizetése alól, de nem vont maga után emelt szintű vizitdíj fizetési kötelezettséget sem, vagyis kivételek hiányában a 18/A. § (9) bekezdése szerinti általános mértékű, alkalmanként 300 forint összegű vizitdíj lett volna felszámítható.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperest a Pp. 78. § (1); (2) és 79. § (1) bekezdése értelmében kötelezte az alperes másodfokú perköltségének, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdésének c) pontja, a 46. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében a feljegyzett fellebbezési illetéknek a megfizetésére.

Budapest, 2009. február 11. napján

Dr. Sára Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Páldy Zsuzsanna s.k. előadó bíró,
Dr. Szőke Mária s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő